Не криюсь: часом хочеться забути
Тривожні дні і відгук громовиць, —
Тоді б мені в пахуче лоно рути,
В тепло землі упасти горілиць.

Щоб все було: далекий млин, лелеки,
Вітрів дитячих міти і казки…
Та то лиш мить! Вона така далека,
А гін життя так боляче близький.

Ні! хай гримить! Не двічі і не тричі;
Хай нам іти під смертоносний град, —
Коли людині гляне смерть у вічі,
Тоді життя прекрасніше в стократ.